

Warszawa, dnia 17 października 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 45/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: Sędzia Marek Wojnar

Protokolant: protokolant sądowy- stażysta Bartłomiej Sasin

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 17 października 2019 r.

sprawy W. S. córki W. i G., ur. (...) w T. obwinionej z art. z 107 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 24 października 2018 r. sygn. akt V K 464/17

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 45 § 1 k.w. i art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie w stosunku do obwinionej W. S. umarza; koszty postępowania w sprawie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 45/19

UZASADNIENIE

W. S. została obwiniona o to, że:

1. w okresie od 22 grudnia 2015 r. do 11 stycznia 2016 r. w miejscowości J. w celu dokuczenia złośliwie niepokoila połączeniami telefonicznymi i SMS R. B. tj. o wykroczenie z art. 107 k.w.
2. w okresie od 30 grudnia 2015 r. do 4 stycznia 2016 r. w miejscowości J. w celu dokuczenia złośliwie niepokoila zaczepianiem na ulicy (...) tj. o wykroczenie z art. 107 k.w.

Sąd Rejonowy w Wołominie wyrokiem z dnia 24 października 2018 r. , sygn. akt V W 464/17 w ramach czynu zarzucanego w pkt I uznał W. S. za winną tego, że w dniu 22 grudnia 2015 r. w J. w celu dokuczenia R. B. złośliwie ją niepokoila w ten sposób, że dzwoniła do pokrzywdzonej w celu dokuczenia jej używając w rozmowach słów wulgarnych, i za to na podstawie art. 107 k.w. skazał obwinioną; w ramach czynu zarzucanego w pkt 2 uznał W. S. za winną tego, że w okresie od 30 grudnia 2015 r. do 4 stycznia 2016 r. w pociągach relacji J. -W. w celu dokuczenia A. Ś. (1) złośliwie ją niepokoila w ten sposób, że widząc w pociągu A. Ś. (1) nawiązywała w pociągu rozmowy telefoniczne prowadząc je następnie głośno w obecności pokrzywdzonej oraz innych pasażerów, demonstracyjnie używając przy tym imienia i nazwiska pokrzywdzonej oraz używając słów wulgarnych, a także przypisując w czasie tych wypowiedzi A. Ś. (1) i członkom jej rodziny niekorzystne cechy i zachowania i za tak przypisany czyn na podstawie art. 107 k.w. skazał obwinioną, a na podstawie art. 107 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył jej karę 600 zł grzywny; zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa 310 zł tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 60 zł tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca obwinionej.

Zaskarżył on ten wyrok w całości na korzyść obwinionej i zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia przez uznanie, że obwiniona swoim zachowaniem wypełniła znamiona dwóch czynów określonych w art. 107 k.w. mimo braku dowodów wskazujących na popełnienie przez nią tych wykroczeń;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. polegającą na pominięciu istotnych i korzystnych dla obwinionej okoliczności oraz dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także rozstrzygnięcie wszystkich występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść obwinionej, a w konsekwencji poczynienie nieprawdziwych, bo nie znajdujących oparcia w procesowo zgromadzonym i ujawnionym materiale dowodowym ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, co przede wszystkim przejawia się w:

a. rażąco błędnej ocenie zeznań świadków R. B. i A. Ś. (2), które ewaluowały w trakcie procesu i które są niczym innym jak pomówieniem, co przy braku innych wiarygodnych dowodów, powinno wykluczyć możliwość czynienia w oparciu o nie, prawdziwych ustaleń;

b. pominięciu sprzeczności w zeznaniach A. Ś. (2) dotyczących złośliwego jej niepokojenia przez obwinioną podczas jazdy pociągiem oraz nie wzięcia pod uwagę faktu, że zeznania te są nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i nie mają żadnego oparcia w innych obiektywnych dowodach;

c. uznaniu, że dzwoniąc w dniu 22 grudnia 2015 r. do R. B. obwiniona miała na celu jej złośliwe niepokojenie, mimo braku ustalenia, że zachowanie obwinionej było ukierunkowane na dokuczenie tej osobie i charakteryzowało się złośliwością w rozumieniu art. 107 k.w.

W konkluzji apelacja wniosła o uniewinnienie obwinionej od zarzucanych jej czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych w apelacji obrońcy obwinionej zarzutów w sprawie aktualnie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. Karalność wykroczeń zarzucanych obwinionej stosownie do art. 45 § 1 k.w. uległa przedawnieniu - w odniesieniu do czynu z pkt I z dniem 11 stycznia 2019 r. (w przypadku czynu przypisanego w ramach pkt I z dniem 22 grudnia 2018 r.), zaś w odniesieniu do czynu z pkt II z dniem 4 stycznia 2019 r. Przedawnienie orzekania (art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.) będące konsekwencją przedawnienia karalności (art. 45 § 1 k.w.) stanowi ujemną przesłankę procesową skutkującą umorzeniem postępowania. W tej sytuacji należało uchylić zaskarżony wyrok i postępowanie w stosunku do obwinionej umorzyć.

O kosztach postępowania w sprawie orzeczono na podstawie art. 118 § 2 k.p.w.

Reasumując- Sąd Okręgowy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.